

kwelde en niet losliet. En als de pijn ondragelijk martelde, stond ze op en telde de druppels.... één, twee, drie, vier.... Al haar zenuwen gespannen, of hij wat zeggen zou.... O, God, laat het niet gebeuren, ik kán het niet dragen.... laat hij niets zeggen! — Elken zucht en elke kreun voelde ze over haar geheele lichaam, dat kromp van angst, of een slag het kon treffen. Iedere seconde viel als een druppel gesmolten lood.

En den vierden nacht kwam het gevreesde, angstig verwachte oogenblik, dat hij haar hand greep en haar smeekte, als een bewijs van haar liefde: „....Ik kán niet meer, help me toch.... Het maakt jou ook kapot, kind.... lieveling.... Nog weken misschien.... nog wéken, de hel.... en voor niets.... O, God, help me er uit, als je me liefhebt.... Ik smeek het je, help me er uit!....”

Ze stond bij zijn bed als een steenen beeld. Alleen haar mond wrong en slikte.

Hij zag op naar haar gezicht en wendde het zijne af en vroeg haar vergeving, in een gesmoorden kreet.

In de stilte van de grauwe morgenuren lag Peter te sluimeren. Mary zat aan zijn bed en keek naar het gezicht op het kussen. De mond was strak neergetrokken, de kin sprong vooruit en de oogen waren, als strijdensmoe, diep in de kassen gezonken.

Nachten lang had Mary gekeken naar dat bleke, moede gezicht en altijd weer was in haar hart gaan gloeien een ondoofbaar sprankje van wilde hoop, dat tóch het wonder gebeuren zou, dat haar liefste terug zou voeren tot het leven.

☛ Nacht na nacht had ze zijn nabijheid gevoeld, of hij waakte of sliep, of hij leed of rust had. Ze had hem willen behouden, vasthouden zijn leven, zijn wegebbend leven; met haar handen, met haar armen had ze het willen klemmen tegen haar borst; haar warme bloed had ze willen geven, willen storten in zijn verzwakte lichaam, om hem van haar kracht te laten deelen, dat hij zou leven door haar, van haar, zooals een zuigeling leeft van de melk der moeder. En in haar willende verbeelding, die naar het leven greep, kon ze hem soms zien in herwonnen stralende kracht, en dan strekte ze de handen uit en de ademhaling van den zieke voelde ze als haar eigen harteklop, dien ze gedeeld had en gegeven.

Maar nu was het vonkje vergloeid en haar hart smeekte niet meer om het wonder; ze worstelde slechts om licht, om licht....

Ze voelde zich eindeloos eenzaam, en koude doorkroop haar. Peter's doodsverlangen woog ondraaglijk op haar ziel. Een onredelijk, drukkend schuldgevoel lag op haar. Ze keek naar haar handen, die het konden volbrengen, en klemde ze ineen, knellend-stijf, als waren het wezens, wien ze de daad beletten moest. Vóór haar stond het Mysterie, de Dood, waarnaar een menschenhand niet grijpen mag.... Geen loutering kon meer zijn in